

Medlem og slutte mig til hans Argumenter; men det forekommer mig, at de samme Argumenter maatte have ført til et andet Resultat. Det ærede Medlem udviklede — jeg skal ikke gennemgaa det udførligt, men blot paavise enkelte Punkter deraf — det ærede Medlem udviklede, at vi ved at stemme for den foreslaaede Beslutning ville for det første vildelede Ministeren med Hensyn til Tingets Stilling. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, at naar Tinget stemmer for en Beslutning, der er saa kemistren, som den foreslaaede, saa kommer man meget let til at vildelede Ministeren og endnu mere efter den Motivering, vi hørte fra den ærede Forslagsstiller (N. S. Larsens) Side. Vi hørte jo den ærede Forslagsstiller fremhæve Fortrinene ved det Forslag, den ærede Minister havde forelagt for en halv Snes Aar siden, og som dette Ting ikke havde faaet behandlet færdigt. Ved nu at opfordre den ærede Minister til at forelægge Forslag til en Retsreform eller at gøre Skridt til en Retsreforms Gennemførelse uden at give ham nogen som helst Dplysning med Hensyn til Tingets Stemmning over for hans hidtilværende Forslag kunde man ikke andet end vildelede den højt-ærede Minister. Ligeledes vilde man let, ved at vedtage en Beslutning som den foreliggende, binde Tinget, navnlig naar den blev motiveret paa den Maade, som sket er fra den ærede Forslagsstillers Side. Thi derved vilde Tinget for det første sige til Ministeren: Vi have ingen særlig Bemærkning at gøre over for dit tidligere Forslag, og tillige vilde man sige til Ministeren: Det er vor Mening at behandle denne Sag i Overensstemmelse med dette Forslag — thi paa den Maade har den ærede Forslagsstiller jo motiveret Sagen. Derved vilde Tinget let binde sig, og mange Medlemmer vilde føle sig bundne til, naar de stemte herfor, saa at tage en hvilken som helst Retsreform, som gik i den Retning, som den ærede Ministers tidligere Forslag gik. Og endelig vilde man ganste afgjort vildelede Befolkningen. Thi man vilde bibringe Befolkningen den Tro, at det var det samme, om man fik en Retsreform af den ene Art eller den anden Art, naar det var en Retsreform, som formelt opfyldte Grundlovens §§ 71 og 74, en Retsreform, som stilte Retsplejen fra Forvaltningen, og som indførte Rævninger i kriminelle og politiske Overtrædelsessager. Derved vilde jo formelt Grundlovens Bud opfyldes; men det kunde jo ske paa en Maade, som vilde være i den allerfærpeste Modstrid med Grundlovens Aand, og som ganste rigtigt, som det

ærede Medlem fra Røge udviklede, kunde bringe os noget, som ikke blot ikke var bedre, men maaste endnu værre end det, vi have. Jeg skal blot bemærke, at, hvis den ærede Ministers Forslag om Rævningeinstitutionen blev vedtaget, vilde Følgen være den, at Befolkningen havde endnu mindre Sikkerhed for en god Retspleje, end den nu har. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i den ærede Ministers Forslag om Rævningerne, men blot nævne, at et Hovedpunkt gik ud paa, at man skulde udtage Grundlisterne ved en Komite, bestaaende af et Medlem valgt af Regeringen, to Medlemmer valgte af Domstolene og to Medlemmer valgte af Amtsraad og Byraad. Regeringen og Domstolene vilde altsaa have Flertallet i den nævnte Kommission og altsaa være i Staud til at udsthyde af Rævningerne ethvert som helst folkeligt Element, og man kan forudsæ, at medens nu de juridisk uddannede Dommere frembyde Garanti til en vis Grad, idet man hos dem maa forudsætte en juridisk Ansvarfølelse, saa vilde de Rævninger, som paa denne Maade vilde blive udtagne, paa Vandet bestaa af Herremændenes Klienter og i Røstæderne af Matadorernes Klienter; thi Herremændene og Matadorene vilde ikke selv befatte sig med at være Rævninger. Det vil altsaa være en Klasse af Befolkningen, som vil frembyde den mindste moralske Garanti, man kan have. Jeg nævner blot dette Hovedpunkt . . .

Formanden (Høgskro): Jeg skal henstille til det ærede Medlem ikke at komme for langt ind paa denne Sag.

Tanber: Jeg skal ikke fordybe mig i mindste Maade heri; men jeg udtaler dette, ligesom jo netop det ærede Medlem fra Røge udtalte, at vi let kunde faa en Domsmyndighed, som var ringere end den, vi nu have. Det er ogsaa min fulde Overbevisning, at, hvis den ærede Ministers Forslag navnlig paa dette Punkt blev vedtaget, vilde Retsplejen blive ringere, og hvis man saaledes ganste i Almindelighed udtalte sig for, at vi skulde have en Retsreform, uden at tage Afstand fra den ærede Ministers tidligere Forslag i saa Henseende, medens det dog forelaa, og medens der udtrykkeligt var henvist dertil fra Forslagsstillernes Side, saa vilde vi ikke kunne undgaa at vildelede Befolkningen og bringe Befolkningen til at sige: Lad os faa en Retsreform. Befolkningen, som har vanskeligt ved at fordybe sig i alle Enkeltheder i en saa stor Sag — derom er der ingen Tvivl, idet jo dette Ting selv maa vedgaa, at det har sine store Vanskelig-